

a mănăstirei ce ocupa, se respândiră prin câmpiile de pe 'nprejurü.

Oștirile Ottomane trecëu neîncetatü în România-mică, avëndü cu dêensele pe I. Samurcașü ¹⁾ și de călăuză pe unü boierü pământénü, anume cluceru I. Puroinénu, și înaintändü se întinseră mai preste tóte celle cinci județe de peste Oltü, ocupändü și capitala Banatului Craiovei. Acéstă ocupațiune a României-mici de către Turci, nu se făcu fõră vërsare de sânge; căci mai multe loviri avură locü între turci și creștini, în care une-orï câștigaü și alte orï perdëu Turci.

Din aceste parțiale lupte, cea mai remarcabilë este unü adevëratü actü de eroismü, uă luptă susținută lângă Caracalü, de către unü amicü alü lui Mihaloglu, anume Zotu, care numai cu 25 de ostași ai sêi se luptă cu uă nespusă vitejiă contra 150 de turci; și dupë ce le ucise vre-uă cincispre-dece ómeni, isbuti să scape din mâinile lorü fõră ca elü să pérđă nici unü singurü omü d'într'ai sêi.

Aceste parțiale hărțuirï și lupte, îndesindu-se, îngrijeră fõrte multü pe creștini cari începură a se gândi și a dori încorporarea lorü cu oștirea lui Ipsilante.

1) Acesta muri la Craiova, iër fiu seü trecu mai târđiü de bună-voia în serviciulü Turcilorü.